

opusdei.org

Prelatovo pismo (10. marec 2025) | Veselje

S tem pastirskim pismom nas prelat Opus Dei vabi, naj sledeč nauku sv. Jožefmarija premišljujemo o nekaterih vidikih veselja.

10. Mar. 2025

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

1. V tem kratkem pismu bi želel – skladno s predlogom, ki sem ga pred nekaj tedni prejel od ene izmed vaših sester – skupaj z vami premišljevati o

nekaterih vidikih veselja, predvsem s pomočjo meditacije besed svetega Jožefmarija.

Veselje je v splošnem posledica posedovanja in izkušanja dobrega, in v odvisnosti od tega, katere vrste je to dobro, se veselje lahko razlikuje po intenzivnosti in trajanju. Kadar veselje ni učinek kakega posamičnega izkustva dobrega, temveč celote lastnega bivanja, ga običajno imenujemo sreča. V vsakem primeru pa sta najgloblje veselje in sreča tista, ki koreninita v ljubezni.

To so težki časi za svet in Cerkev (in Delo je majhen del Cerkve).

Pravzaprav je vsak čas tako ali drugače imel svoje luči in sence. Tudi zato je še posebej potrebno ohranjati držo veselja. Vedno in v vseh okoliščinah moremo in moramo biti zadovoljni, saj tako hoče Gospod: »... da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno« (Jn 15,11).

To je rekel apostolom in po njih vsem nam, ki bomo prišli za njimi. Zato je »veselje značilnost življenja božjih otrok«. ^[1]

Nasprotno je »žalost pregreha, ki jo povzroča neurejena ljubezen do samega sebe, ki pa ni neka posebna pregreha, temveč splošni izvor grešljivosti«. ^[2] Ta trditev svetega Tomaža nas lahko preseneti, če pomislimo na primer na trpljenje ob smrti ljubljene osebe. V resnici takšna situacija človeku ne prinese nujno žalosti v tem smislu, temveč trpljenje, kar pa ni isto. Dejansko je splošna izkušnja, da niti vsaka bolečina niti vsaka odpoved ne povzročita žalosti, zlasti če to sprejmemo z ljubeznijo in iz ljubezni. Tako materine žrtve za njene otroke, ki so včasih zelo velike, morejo povzročiti trpljenje, lahko pa ne povzročijo žalosti.

»Da bi dosegli srečo, ni potrebno udobno življenje, temveč zaljubljeno srce.«^[3] Vsi, ki smo v Villi Tevere videli in poslušali našega očeta v poslednjih sedmih ali osmih letih njegovega življenja, smo videli, da je bil resnično vesel, srečen, čeprav so bila to leta, ko je veliko trpel, tako fizično kot tudi, predvsem, zaradi hudih težav, ki jih je v tistih letih prestajala Cerkev.

Veselje vere

2. Naravno veselje, ki je povzdignjeno po milosti, se kaže zlasti v združenosti z božjimi načrti. Betlehenskimi pastirjem angeli oznanijo »veliko veselje« (Lk 2,10) ob Jezusovem rojstvu. Modri »so se silno razveselili« (Mt 2,10), ko so ponovno zagledali zvezdo. Nazadnje je apostole navdalo veselje, ko so videli vstalega Jezusa (prim. Jn 20,20).

Krščansko veselje ni zgolj »veselje zdrave živali«,^[4] ampak je sad

Svetega Duha v duši (prim. Gal 5,22).
Sámo po sebi teži k trajnosti, ker
temelji v njem, kot nas spodbuja sveti
Pavel: »Veselite se v Gospodu zmeraj;
ponavljam vam, veselite se.« (Flp
4,4).

To veselje v *Gospodu* je veselje vere v
njegovo očetovsko ljubezen: »Veselje
je nujna posledica božjega otroštva,
zavedanja, da nas s posebno
naklonjenostjo ljubi naš Oče Bog, ki
nas sprejema, nam pomaga in nam
odpušča. – Zapomni si dobro in za
zmeraj: četudi se kdaj zdi, da vse
propada, ne propade nič! Kajti Bog
ne izgublja bitk.«^[5]

Vendar pa lahko naša osebna
slabotnost povzroči, da to veselje v
težavah ali trpljenju upade, zlasti
zaradi morebitne šibkosti dejanske
vere v vsemogočno božjo ljubezen do
nas. »Božji otrok, kristjan, ki živi iz
vere, lahko trpi in joka: lahko ima
razlog za obžalovanje, ne pa za

žalost.«^[6] Tudi zato je za spodbujanje – ali obnovitev – veselja treba udejanjati trdnost vere v božjo ljubezen, ki nam daje, da skupaj s svetim Janezom rečemo: »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16).

Vera se ponavadi na tak ali drugačen način – z besedami ali brez njih – odraža v molitvi, z molitvijo pa pride veselje, kajti »ko kristjan živi iz vere – z vero, ki ni zgolj beseda, ampak resničnost osebne molitve –, se gotovost božje ljubezni kaže v veselju, v notranji svobodi.«^[7]

Veselite se v upanju (Rim 12,12)

3. Vera v božjo ljubezen do nas prinaša veliko upanje. Tako lahko razumemo tudi trditev iz Pisma Hebrejcem: »Je pa vera temelj tega, kar kdo upa, prepričanje o stvareh, ki se ne vidijo« (Heb 11,1). Upanje ima za svoj predmet neko prihodnje in možno dobro. In dobro, v katero na

osnovi vere upamo, je v bistvu popolna sreča in veselje v dokončni združitvi z Bogom v slavi. Kot nam pravi sveti Pavel, se to tiče »upanja, ki vam je pripravljeno v nebesih« (Kol 1,5). Ta gotovost nam daje zagotovilo, da nam ne bo manjkalo sredstev za dosego tega cilja, če jih svobodno sprejmemo: da bi začeli in znova začenjali, kolikorkrat bo potrebno.

In kadar se na različne načine srečamo z božjo voljo, ob kateri se čutimo neprimerne in nemočne, imamo lahko celo »gotovost nemogočega«, ^[8] kakor naš oče na začetku Dela, v trenutkih popolnega pomanjkanja gmotnih sredstev in v družbenem okolju, ki globoko nasprotuje krščanskemu življenju.

4. Imamo, vedno lahko imamo upanje, ki »ne osramoti«, ne zaradi zanašanja na samega sebe ali katerokoli stvar tega sveta, temveč

»ker je božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan« (Rim 5,5).

Včasih lahko zaradi različnih težav pomislimo, da na primer naše apostolsko delo ni učinkovito, da ne vidimo sadov svojega truda in molitve. Vendar dobro vemo – in koristno je večkrat obuditi to prepričanje –, da naše apostolsko delo ni zaman v Gospodu (prim. 1 Kor 15,58). Kot je še govoril naš oče: »Nič se ne izgubi.«

Upanje in veselje sta božji dar in v tem smislu sveti Pavel prosi za vse: »Bog upanja pa naj vas napolni z vsem veseljem in mirom v verovanju, da bi bili v mōči Svetega Duha polni upanja« (Rim 15,13).

Veselje zaljubljenega srca

5. Ljubezen do Boga in do drugih je skupaj z veseljem povezana z vero in tudi z upanjem. »Kdor ljubi, ima

veselje v upanju, da se bo naposled srečal z veliko ljubeznijo, ki je Gospod.«^[9]

Obstajajo različni izrazi ljubezni, ki pa jim je skupna ravno bistvena značilnost: želja po dobrem ljubljene osebe (in, kolikor je mogoče, prizadevanje zanj) ter veselje ob spoznanju, da je to dobro končno navzoče.

Kaj pa v primeru ljubezni do Gospoda – ali to pomeni, da Bogu želimo neko dobro, ki ga nima? Vemo, da je on, ko nas je ustvaril svobodne, hotel *tvegati* našo svobodo.^[10] Imamo možnost, da Bogu ne damo nečesa, po čemer hrepeni: naše ljubezni. Na neki način veselje ob ljubezni do Boga ne obsega samo ljubezni, ki pomeni neko dobro za nas, ampak tudi veselje, da moremo svojo ljubezen dati njemu.

Ljubezen kot vir veselja se na poseben način kaže v naši predanosti

drugim, ko se kljub svojim napakam trudimo biti »sejalci miru in veselja«. ^[11] Tako se tudi veselimo, ko vidimo veselje drugih, in jim lahko kakor naš oče zares rečemo: »Moje veselje je vaše veselje.« ^[12]

6. »Resnična ljubezen zahteva izhod iz samega sebe, izročitev. Pristna ljubezen s seboj prinaša veselje: veselje, ki ima korenine v obliki križa.« ^[13] Predvsem pa je križ, sprejet iz ljubezni do Boga, vir blagra. Tako nas uči Gospod: »Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse hudo o vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami« (Mt 5,11-12).

Pravzaprav vsi blagri govorijo o koreninah veselja: »Blagri te vedno vodijo k veselju; so pot do veselja.« ^[14]

Veliko je vzrokov, ki lahko človeka privedejo do izgube veselja; zlasti

dejanska izkušnja lastne šibkosti, zavedanje lastnih grehov. Toda vera v božjo ljubezen in trdno upanje, ki to vero spremlja, sta, kot pravi sveti Jožefmarija, temelj za »globoko veselje kesanja«. ^[15] Tedaj moremo tudi kljub svojim omejitvam in napakam z Gospodovo pomočjo in našo ljubeznivostjo »napraviti drugim pot prijetno in lahko«. ^[16]

Presveto Devico Marijo, Božjo Mater in našo Mater, kličemo *Causa nostrae laetitiae*. Naj nam ona pomaga, da bomo vedno zadovoljni ter bomo sejanci miru in veselja v vseh okoliščinah svojega življenja. To jo prosimo še posebej zdaj, v tem jubilejnem letu upanja, tesno združeni s trpljenjem papeža Frančiška.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš oče

Rim, 10. marec 2025

[1] *Pismo 13*, št. 99. Kjer avtor ni naveden, gre za besedila svetega Jožefmarija.

[2] Sv. Tomaž, *Summa Theologica*, II-II, q. 28, a. 4 ad1. »Žalost je stranski proizvod sebičnosti« (*Božji prijatelji*, št. 92).

[3] *Brazda*, št. 795.

[4] Prim. *Pot*, št. 659.

[5] *Kovačnica*, št. 332.

[6] *Las riquezas de la fe*, objavljeno v časopisu *ABC* 2. 11. 1969.

[7] Prav tam.

[8] *Pismo 29*, št. 60.

[9] Frančišek, Avdiencia, 15. 3. 2017.

[10] Prim. *Božji prijatelji*, št. 35.

[11] *Brazda*, št. 59.

[12] *Pismo 14*, št. 1.

[13] *Kovačnica*, št. 28.

[14] Frančišek, Avdienca, 29. 1. 2020.

[15] *Pismo 14. 2. 1974*, št. 7.

[16] *Brazda*, št. 63.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-10-
marec-2025-veselje/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-10-marec-2025-veselje/) (25. Mar. 2025)